

Speech **Peter Sanches**, voorzitter Stichting IBS
ter gelegenheid van de verschijning van de herdruk van *Neem mij terug Suriname* van Astrid Roemer, 30 oktober 2005

Dames en heren,

In 1995 toen Kees de Bakker druk bezig was met het uitbrengen van *Hoe duur was de Suiker?* van Cynthia McLeod, bespraken wij een keer hoe het kwam dat ondanks de gemeenschappelijkheid van de taal en het toenemende aanbod van materiaal door Surinaamse auteurs er zo weinig in Nederland werd uitgebracht door de uitgeverijen.

Na een aantal keren hierover gefilosofeerd te hebben merkte ik een keer op dat ik het jammer vond dat Surinaamse jongeren die hier opgroeien zo weinig weten van de eigen cultuur en het goed zo zijn hen hier mee eigen te maken.

Kees de Bakker vroeg toen of er niet een aantal boeken zijn die je hiervoor zou kunnen gebruiken en dat het best interessant kon zijn om deze in een apart fonds onder te brengen en opnieuw uit te geven.

Hierdoor wordt een nieuwe generatie en overige belangstellenden in de gelegenheid gesteld om kennis te maken met Surinaamse literatuur. Zo gezegd, zo gedaan en ik stuurde in oktober 1995 een shortlist van vijf boeken naar Kees van enkele boeken waar ik van mening was dat die in zo'n serie ondergebracht moesten worden.

In de lijst waren de volgende boeken opgenomen:

Leo Ferrier – Atman

Bea Vianen – Strafhok

Albert Helman – De stille plantage

Astrid Roemer – Neem mij terug Suriname

Thea Doelwijt – Wayono

Ik zei toen tegen Kees dat er natuurlijk nog meerdere titels te bedenken zijn, maar dat het goed was om te kijken naar deze suggesties en dit ook met anderen te bespreken en dan kon er een keuze worden gemaakt.

Nog geen week later belde Kees mij op en zei dat hij gewoon wilde beginnen en wat ik vond van de naam Surinaamse Klassieken. Ik zei dat ik dat wel passend vond omdat ik mij niet op het gladde eis wilde begeven alle boeken het predikaat literatuur op te plakken, aangezien ik mezelf geen literatuurdeskundige waan.

Bovendien had ik met Kees al besproken dat de naam in zo verre neutraal moest zijn dat de mogelijkheid zou bestaan om ook ander werk in de reeks op te nemen. Ook zou de mogelijkheid moeten bestaan om veel gelezen werk over Suriname dat niet door Surinamers is geschreven in de reeks uit te doen komen. Goed was toen het antwoord van Kees, wil jij dan redacteur worden van de serie en dan gaan we aan de slag met het eerste boek, want ik heb al toestemming van Leo Ferrier.

Ik voelde mij enigszins overrompeld maar aangezien ik een uitdaging niet uit de weg ga heb ik meteen ja gezegd. Het eerste boek in de reeks verscheen al in 1996. Het is gelukkig niet bij een deel gebleven. Aangezien wij niet alle auteurs bereid vonden om mee te werken hebben wij in de loop der jaren nagedacht over andere titels in de reeks.

In de jaren die volgden verschenen:
Bea Vianen – Strafhok
Albert Helman – De stille plantage
Tonko Tonckens – De vicieuze cirkel
Johan van de Walle – Een vlek op de rug
Johan Ferrier – Het grote Anansiboek

Astrid Roemer voelde in eerste instantie niet veel voor een heruitgave want ze was van mening dat het boek misschien te gedateerd zou zijn en ze inmiddels zelf al een herbewerking in 1983, *Nergens ergens* had uitgegeven.

Het deed mij daarom groot genoeg toen Kees mij vorig jaar belde dat Astrid contact met hem had opgenomen en instemde met de heruitgave van *Neem mij terug Suriname* als wij nog belangstelling hadden. Ik zei toen tegen Kees moet je doen dan kan hij mooi ter gelegenheid van 30 jaar onafhankelijkheid verschijnen en zo komt tien jaar na het opnemen in de short list het zevende deel in de reeks Surinaamse Klassieken uit.

Neem mij terug Suriname is nog steeds actueel in de multiculturele samenleving van 2005. In 1974 schreef Astrid Roemer over de Surinamer Benny die naar Nederland komt en vanwege zijn donkere huidskleur geen werk vindt en te maken krijgt met racisme, discriminatie, ontheemding, de vreemde Nederlandse cultuur en intermenselijke verhoudingen. We volgen Benny op de zoektocht naar geluk en liefde en de ontdekking dat hij deze alleen vindt bij zijn geliefde in Suriname.

De thema's waar Astrid in 1974 over schreef zijn heden ten dage nog steeds actueel. Niet alleen voor Surinamers maar ook voor de andere groepen migranten die zich in de loop der jaren in Nederland hebben gevestigd. Ook worsteling van Surinamers met het vaderland en het verlangen om terug te keren is nog steeds actueel.

Ik ben daarom bijzonder verheugd dat *Neem mij terug Suriname* opnieuw beschikbaar komt voor het lezerspubliek en voel mij vereerd om het eerste exemplaar in ontvangst te mogen nemen.

Ik dank u voor uw aandacht.